

saa forfærdelig uskyldigt ud, og jeg vil være ved, at den Dag, det blev forelagt mig, sagde jeg som det ærede Medlem: Ja, lad dem da faa den Kop Kaffe. Men jeg greb mig i det med det samme og spurgte, hvad det kostede — det er altid godt at vide det i Forvejen —, og da jeg hørte, at det kostede 60,000 Kr., sagde jeg: Nej, lad os saa hellere lade være. Jeg havde nemlig fra min Forgængers Tid et Forslag inde om Forhøjelse af Afgiften for Patienterne paa Sindssygeanstalterne, og det højeste, man kunde komme til — og det var endda med store Betæneligheder — er en Forhøjelse af ca. 180,000 Kr. Den Forhøjelse betænkte min Forgænger sig paa, og jeg gør det ogsaa endnu, selv om jeg vel nok maa gaa til den til sidst. Men at jeg saa skulde tage en Trediedel af denne Forhøjelse og anvende den blot til en Kop Kaffe, vilde dog være ganske uforvarligt. Det maa vel erindres, at denne Kop Kaffe ikke var et særligt Helbredelsesmiddel; jeg tror ikke, den kan helbrede de sindssyge for noget som helst. Den skulde heller ikke være et Næringsmiddel til deres Underhold; dens Næringsværdi har vist ikke noget som helst at betyde. Det var heller ikke Lægernes Tanke, men deres Tanke var, at den gav en Afbrydelse. Ligesom Frokosten giver en Afbrydelse, saaledes skulde ogsaa det, at Patienterne fik en Kop Kaffe, give en Afbrydelse i Dagen. Men saa synes jeg, Lægerne maa finde en noget billigere Maade at skaffe Patienterne en Afbrydelse paa og ikke kræve 60,000 Kr. dertil.

Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) rettede forskellige Forespørgsler til mig, bl. a. ogsaa den, om jeg ikke kunde gøre noget for, at Bøderne i de offentlige Politiretter bleve noget mindre. I den Henseende staar jeg ganske magtesløs. Det er den lovgivende Forsamling, der bestemmer Bødernes Størrelse, og Domstolene, der idømme dem. Men jeg vil henlede Opmærksomheden paa en lille Reform, som jeg dog har gennemført paa dette Omraade, og som jeg allerede har faaet nogen Fornøjelse af, idet jeg har ladet Justitsministeriet udstede et Cirkulære, der gaar ud paa, at naar Folk ikke kunne betale deres Bøder straks, skulde de dog ikke straks slæbes i Fængsel, men have Lov til at afdrage dem i Løbet af et Aars Tid. Jeg har haft den Glæde at se, at Domstolene anvende denne Fremgangsmaade, idet de idømme Bøder at erlægge afdragsvis.

Dernæst spurgte det ærede Medlem

mig om Livø. Dette Spørgsmaal falder ind under Kultusministeriets Budget, idet Livø skal anvendes til aandssvage Børn; men jeg skal dog sige til det ærede Medlem, at jeg blev ganske overordentlig glad, da jeg hørte, at Staten kunde erhverve Livø til dette Formaal. Thi jeg har altid tænkt, at det bedste, man kunde gøre for den Slags ulykkelige Personer, var at anbringe dem et Sted, hvor de ikke vare spærrede inde af Mure og dog vare sikrede mod at kunne gøre Omverdenen Fortræd. I denne Forbindelse kan jeg nævne den Mand, det ærede Medlem talte om, og som sad paa tredie Aar i Vestre Fængsel, dømt til at tages i Forvaring. Det er nemlig et af de allervanskeligste Spørgsmaal socialt set, hvad man skal gøre med de Stakler, som ere saa farlige for os andre, at de ikke kunne sættes i Frihed, og dog ikke tilstrækkelig gale til at spærres inde, og et saadant Tilfælde foreligger der in casu. Jeg erindrere fra et Kriminalistmøde for nogle Aar siden, at det blev oplyst, at samtlige Personer, som af Domstolene vare dømt til at tages i Forvaring og derefter vare anbragte paa Sindssygeanstalter, alle vare flygtede fra vedkommende Anstalt. Dette viser, at det var ikke den bedste Maade, Staten opfyldte sin Opgave paa, at sætte dem paa Sindssygeanstalter. Her har man altsaa sat denne Mand i Vestre Fængsel. Jeg skal ærlig være ved, at det egentlig er ganske misforstaaet, eller jeg vil ikke sige misforstaaet, men utilfredsstillende. For hans egen Skyld er det maaske alligevel saa nogenlunde derude. Jeg tror, at Manden er bleven noget raskere. Men der vil ogsaa blive gjort Forsøg med ham, han vil blive overført til en Sindssygeanstalt, og man vil saa se, om han bliver helbredet der; at give ham Friheden helt og lade ham komme ud til Kone og Børn vilde vist være til Ulykke baade for ham selv og ikke mindst for Familien, Kone og Børn. Det tror jeg ogsaa, de selv indse. Men det er, som sagt, en saa vanskelig Opgave at løse, hvad man egentlig skal gøre med de Folk, at jeg tror, endnu ikke nogen menneskelig Hjerne har fundet paa en Ordning, som er fuldt tilfredsstillende. Men Sagen har min allerstørste personlige Sympati, og jeg vil gøre baade for ham og de andre tilsvarende, hvad jeg i hvert enkelt Tilfælde mener at kunne forsvare.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om andre Straffebestemmelser for Dyrplageri er det et Spørgsmaal, som vil blive overvejet af Straffelovskommissionen. Spørgs-